

ATEISTI
SRBIJE

Александар Ресановић, Заменик Повереника

Канцеларија Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности
Светозара Марковића 42, Београд

Отворено писмо

Поштовани г. Ресановићу,

Обраћавам Вам се као потписнику решења 07-00-02495/2011-06 и искрено се надам да сте га потписали без детаљнијег прегледа, јер ако сам ја, као програмер, способан да уочим огромне проблеме и контрадикције у образложењу тог решења, онда сматрам да је то за правнике чиста рутина.

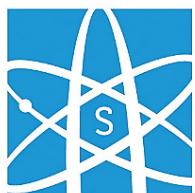
Први од два проблема јесте базирање целокупног решења на претпоставци која није поткрепљена никаквим доказима. Наиме, у образложењу се претпоставља да су моји родитељи у моје име дали сагласност да руковалац подацима прикупи моје податке. Поред тога што ово у мом случају није истина, поставља се питање како неко може себи да дозволи да донесе решење и целокупан закључак само на основу неосноване и непотврђене претпоставке?

Напомињем да ја нисам у обавези да нагласим да моји родитељи нису дали сагласност. Обавеза је Ваша да закључак базирате на чврстим доказима, а не на неоснованим и недоказаним претпоставкама. Додатно, за цео случај је тај податак небитан с обзиром на то да, по члану 36 Закона о заштити података о личности, имам право да захтевам брисање података за које сам претходно дао пристанак и по истом члану ти подаци морају да се бришу након опозива пристанка.

Дакле, базирање одбијања моје жалбе на неистинитој претпоставци јесте на два начина погрешно: прво, јер је претпоставка непроверена и недоказана и као таква узета као основ закључка целог решења, а друго, јер, чак и да је та претпоставка тачна и доказана, опет је по закону, на основу члана 36 Закона о заштити података о личности, небитна и не сме се узимати у обзир након издатог опозива пристанка. Потпуно је ирелевантно да ли је руковалац имао пуноважан правни основ за обраду података јер ја нисам ни тражио да се то утврди а неспорно је да га од мог опозива више нема. Ваше образложење да се након опозива не може захтевати брисање уписаних података у потпуности обесмишљава институт повлачења пристанка који је подробно регулисан предметним законом и директно је супротно члану 36. овог Закона, који управо прописује да се након повлачења пристанка подаци морају обрисати. Управо тим речима и без било каквог "увијања".

Други проблем је избегавање јасног значења израза "обрада података", дефинисаног у члану 3, став 1, тачка 3 Закона о заштити података о личности, као, између осталог, бележење, похрањивање и чување података. Тиме је мој захтев за брисање података, у суштини, захтев за престанак обраде, јер престанак бележења, чувања и похрањивања значи једноставно брисање.

Дакле, мој захтев за престанак обрађивања података је одбијен уз образложење у ком се назначава да је повереник на становишту да руковалац мора да престане да обрађује податке. Наводи се тачно да је након мог повлачења пристанка, руковалац дужан да "на одговарајући начин његове до тог датума обрађиване податке учини недоступним". Како се подаци записани у књизи чине недоступним осим брисањем? Потпуно је јасно да је образложење Решења у супротности са изреком Решења. Чиста контрадикција.

ATEISTI
SRBIJE

На који начин ће руковалац престати да обрађује моје податке, дакле, да их бележи, похрањује и чува, као и учини недоступним, ако их не обрише, као што члан 36. Закона о заштити података о личности налаже? Да ли ће људи који читају спискове када дођу до мог имена зажмурити и прескочити прстом на следећи ред? Такође, да ли свако правно лице може да одбије да обрише нечије податке јер се тиме уништава "историјски податак" или је та привилегија резервисана само за Цркву? Да ли је члан 36. Закона о заштити података о личности занемарив? Искрено, на становишту сам да је овакво врећање моје интелигенције за сваку осуду.

На крају, као "со на рану", додата је увреда и понижење које сам шестог јануара доживео у Вашој канцеларији у Делиградској 16. Наиме, након што је портир изговорио моје име да ме најави, био је принуђен да чека преко 15 минута на било какав одговор. Након тога је, видно узнемирен и изнервиран, обавештен да треба да ми преда слушалицу. Уместо да будем примљен у канцеларију на спрату, као што професионалност, пристојност и људскост налажу, ја сам морао да разговарам са госпођом Наталијом Ћетковић путем телефона чији је кабл био растегнут кроз прозор портирнице, пред људима из обезбеђења, који су ме, оправдано, чудно гледали све време.

Верујте ми да не желите да знате како сам се осећао током, али и дуго након тог разговора. Уколико је то, игром случаја, стандардна пракса, онда је ситуација много гора него што сам мислио. У сваком случају, овим путем изражавам своје незадовољство оваквим непрофесионалним врећањем моје личности.

Дозволићу себи да будем директан. Мени је јасно какав је неформалан утицај Цркве на државне органе у Републици Србији, али сам се најискреније надао да ће Ваша канцеларија испоштовати јасно дефинисан закон и да неће дозволити да било које правно лице, па, самим тим, ни Црква, буде изнад закона.

Ја нисам православни верник и не само да не желим, већ и не дозвољавам да та организација обрађује, дакле, бележи, похрањује и чува, моје личне податке. Захтевам да се ти подаци обришу, што је право које ми Закон о заштити података о личности гарантује. Ви сте ми ускратили то законом загарантовано право горепомнутим решењем.

Наравно да ћу искористити правни лек на који сте ме приморали, али наглашавам да сам на становишту да сте осрамотили своју канцеларију овим решењем и образложењем истог, а мене на више начина увредили у целом овом поступку.

Огорчен,

Предраг Стојадиновић

<http://stojadinovic.net>

У прилогу: копија предметног Решења.

Напомињем да је овај допис достављен и на следеће адресе:

1. **Родољуб Шабић**, Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности
Светозара Марковића 42, Београд
2. **Саша Јанковић**, Омбудсман
Делиградска 16, Београд